Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 4. Warszawa, dnia 10 lutego 1936 r. Rok XIX.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 30-197** „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Warszawa, ul. Senatorska 29 sklep Nr. 22, tel. 696-87; Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowem.

TREŚĆ.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

15

OKÓLNIK Nr. 5

z dnia 1 lutego 1936 r.

o przesyłaniu Ministerstwu Komunikacji odpisów orzeczeń (nakazów) karnych na członków załogi statków powietrznych.

(Nr. AP. 106-102).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Poszczególne postanowienia rozporządzenia o prawie lotniczem względnie rozporządzeń wykonawczych do tego prawa, nadają Ministerstwu Komunikacji specjalne upoważnienia w stosunku do członków załogi statków powietrznych skazanych za naruszenie odnośnych przepisów lotniczych.

Upoważnienia te mogą być wykorzystane przez Ministerstwo Komunikacji tylko w tym przypadku, gdy Ministerstwo to będzie otrzymywało odpowiednie informacje.

Zważywszy, że stosowane dotychczas przesyłanie sprawozdań kwartalnych, jak praktyka wykazała jest niecelowe, — zarządzam, aby odnośne władze administracji ogólnej zaniechały nadsyłania omawianych sprawozdań kwartalnych (a więc i negatywnych), natomiast przesyłały odpisy orzeczeń (nakazów) karnych po ich uprawomocnieniu do Urzędu Wojewódzkiego (Komisarjatu Rządu na m. st. Warszawę), skąd zostaną skierowane do Ministerstwa Komunikacji (Departamentu Lotnictwa Cywilnego) z powołaniem się na niniejsze zarządzenie.

Jednocześnie uchylam okólnik z dnia 10 października 1933 r. Nr. 95 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 16, poz. 235), dotyczący niniejszej sprawy.

(—) Wł. Raczkiewicz
MINISTER

16.

OKÓLNIK Nr. 6

z dnia 3 lutego 1936 r.

o interpretacji i stosowaniu przepisów ustawy o filmach i ich wyświetlaniu.

(AA. Nr. 27 b. 23) *)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Wobec pewnych wątpliwości jakie nasunęła interpretacja i wykonanie ustawy z 13 marca 1934 r. o filmach i ich wyświetlaniu (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 323) oraz rozporządzeń na jej podstawie wydanych, tudzież wobec przedsięwziętego przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych scalenia dotychczasowych zarządzeń w tym przedmiocie, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, uchylając zarządzenia swe, wyszczególnione w końcowym ustępie niniejszego okólnika, udziela Panom następujących wskazówek:

Pozwolenia na przedsiębiorstwa wędrowne.

1. Pozwolenia na prowadzenie wędrownych przedsiębiorstw kinematograficznych były przed wejściem w życie cytowanej ustawy wydawane przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, i władze administracji ogólnej miejscowo właściwe dla obszaru, objętego pozwoleniem.

Obecnie w myśl art. 7 ustawy wydawanie pozwoleń na prowadzenie przedsiębiorstw kinematograficznych sposobem wędrownym należy wyłącznie do zakresu uprawnień wojewódzkich władz administracji ogólnej. Przepis art. 8 pkt. 2 tej ustawy nie zmienił jednak w niczem kompetencji wojewódzkich władz administracji ogólnej, wynikającej z art. 3 i 4 rozporządzenia z dn. 19.I.1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) oraz z art. 2 pkt. 1 rozporządzenia z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341), a w szczególności nie rozszerzył kompetencji terytorjalnej wojewodów poza obszary podległych im województw. Wynika z tego, że nowe przepisy przewidują i dopuszczają tylko jeden typ pozwoleń na prowadzenie wędrownych przedsiębiorstw kinematograficznych, mianowicie pozwolenie wydawane przez wojewodę z ważnością na obszar podległego mu województwa lub części tegoż.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nie znajdowałoby natomiast przeszkód do przyjęcia takiego trybu postępowania, że inni wojewodowie mogliby rozszerzać pozwolenia na obszary swych województw przez umieszczanie na pozwoleniach odpowiednich klauzul rozszerzających.

Takie postępowanie dawałoby możność stronom uniknięcia każdorazowego wnoszenia opłat stemplowych w wysokości 20 złotych od każdego pozwolenia (§ 185 ust. ostatni rozporządzenia wykonawczego do ustawy stemplowej)—(Dz. U. R. P. Nr. 99 z 1932 r. poz. 842).

W tych razach pierwszy z wojewodów, rozszerzający pozwolenie na swój teren, powinien pobrać jedynie 10 złotych opłaty stemplowej, które stanowią uzupełnienie do 30 złotych opłaty za pozwolenie na obszar większy niż jedno województwo. Inni wojewodowie pobierać mogą jedynie opłatę od podania, nie pobierając już żadnych opłat za samo rozszerzenie pozwolenia.

Terminy pozwoleń.

2. Kwestji terminów ważności nowowydawanych pozwoleń na prowadzenie kinematografów zarówno z siedzibą stałą, jak i wędrownych ustawa wyraźnie nie uregulowała. Stosując jednakże zasadę a maiore ad minus, należy dojść do wniosku, że skoro władza jest uprawnioną do odmowy udzielenia pozwolenia według swobodnego uznania, to tem bardziej może ona wydawać pozwolenia z zastrzeżeniem ograniczeń np. z ograniczonym terminem ważności. Wobec tego Ministerstwo zaleca P. P. Wojewodom (P. Komisarzowi Rządu) wydawanie pozwoleń terminowych, a mianowicie na prowadzenie kinematografów stałych w granicach od 1 roku do 15 lat, w zależności od poczynionych inwestycyj, zawartych umów, charakteru i programu przedsiębiorstwa i t. p., a na prowadzenie kinematografów wędrownych — z ważnością od 1 roku do 3 lat. Oczywiście wydawanie pozwoleń na stałe przedsiębiorstwa kinematograficzne na terminy dłuższe (do lat 15-tu) powinno być stosowane tylko w wypadkach wyjątkowych przedewszystkiem w zależności od poczynionych znacznych nakładów i inwestycyj.

Jednocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę na postanowienie art. 29 ust. 4 omawianej ustawy, według którego „prawa prowadzenia przedsiębiorstwa publicznego wyświetlania filmów, nabyte na podstawie dotychczasowych przepisów, pozostają w mocy".

---

*) Jednolity i skomasowany tekst zarządzeń poprzednich.

Wprawdzie nie reguluje on wprost stosunków faktycznych, które pozostawały dotąd poza reglamentacją prawną, to jednak trudno nie dopatrzeć się w nim intencji do szanowania tych stosunków, o ile to nie szkodzi interesowi publicznemu.

W związku z tem nasuwa się wniosek, że na tych obszarach Państwa, gdzie prowadzenie przedsiębiorstwa kinowego nie było przedtem uzależnione od pozwolenia władzy — nie należy zasadniczo, to jest bez poważnych motywów, odmawiać pozwoleń na omawiane przedsiębiorstwa osobom, które już prowadziły tego rodzaju imprezy czas dłuższy bez żadnych kolizyj z obowiązującemi przepisami.

Ustawa filmowa, nie przewidując przedsiębiorstw dorywczych, zmusza tem samem do traktowania jako przedsiębiorstw z siedzibą stałą, również jednorazowych względnie kilkakrotnych wyświetlań filmu w pewnym określonym lokalu (art. 8 pkt. 1). Wydawanie w tych przypadkach pozwoleń z ważnością na cały rok byłoby niewłaściwe z uwagi na przejściowy charakter imprez. Przeto dla tego rodzaju imprez należy udzielać pozwoleń na odpowiednio krótsze terminy, określając przedmiot pozwolenia przy analogicznem zastosowaniu końcowego zdania art. 10 prawa o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych z dn. 27.X.1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 632).

Warunki pozwoleń.

3. W myśl art. 10 pkt. 5 ustawy o filmach władza może zastrzec w udzielonem pozwoleniu pewne warunki. Ponieważ obecnie w braku rozporządzeń, przewidzianych w art. 14 tej ustawy poszczególni P. P. Wojewodowie zamieszczają w wydawanych przez siebie pozwoleniach na kinoteatry stałe, warunki najróżnorodniejsze i przytem niezawsze konieczne, natomiast warunków, które możnaby uznać za pożyteczne, częstokroć nie zamieszczają, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych udziela następujących w tym względzie wskazówek:

a) w pozwoleniach nie należy zamieszczać warunków względnie ograniczeń, wypływających wprost z samej ustawy, gdyż te dla swej ważności nie wymagają takiego potwierdzenia. Natomiast do pozwolenia mogą być dołączone w celu informacyjnym wyciągi z odnośnych przepisów, jak to już zresztą praktykuje się w niektórych Urzędach Wojewódzkich;

b) nie należy zamieszczać warunków, które nie stoją w bezpośrednim związku z zakresem zainteresowań władzy co do utrzymania bezpieczeństwa, spokoju i porządku publicznego w tego rodzaju przedsięwzięciach lub realizacji zasadniczych celów ustawy, np. obowiązku wciągnięcia firmy do rejestru sądowego, odnajmowania sali kinowej osobom trzecim w czasie wolnym od wyświetlania filmów i t. p.;

c) należy unikać warunków, obarczających przedsiębiorstwo zbędnemi czynnościami, jak np. przedstawiania władzom sprawozdań o zatrudnionym personelu, repertuarze, frekwencji publiczności i t. p.;

d) celowem jest natomiast zamieszczać warunki tego rodzaju, jak: o obowiązku wyświetlania pewnej ilości filmów polskich (nie mniej jak 10%), o obowiązku wyświetlania tygodników P. A. T.'a, o obowiązku urządzania od czasu do czasu specjalnych przedstawień dla dzieci i młodzieży, o obowiązku ogłaszania o wieku osób, dla których film został dozwolony, o obowiązku punktualnego rozpoczynania przedstawień, ściśle według czasu, oznaczonego w afiszach lub ogłoszeniach prasowych i t. p.;

e) o ile godziny, w których wolno publicznie wyświetlać filmy, nie zostały jeszcze ustalone, zgodnie z art. 14 ust. 3 ustawy filmowej — należy je ustalić, a do czasu tego ustalenia można w warunkach poszczególnych pozwoleń zamieszczać specjalne na ten temat postanowienia;

f) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaleca zamieszczanie w pozwoleniu warunku, że przerwy pomiędzy seansami nie mogą być dłuższe niż 15-minutowe i że wyświetlanie reklam nie może trwać dłużej niż 10 minut przy każdym seansie. Zbyt długie bowiem wyświetlanie reklam i zbyt długie przerwy pomiędzy seansami wywołują nieraz słuszne sprzeciwy publiczności;

g) podobnie należy zastrzegać w warunkach pozwolenia, że wyświetlane aktualności, względnie filmy krótkometrażowe, stanowiące dopełnienie programu, muszą się zmieniać najpóźniej ze zmianą każdego programu. Zauważono bowiem, iż niektóre kinematografy, szczególnie w okresie letnim, prawdopodobnie celem zmniejszenia swych kosztów, wyświetlają te same dodatki filmowe w ciągu kilku programów, co wywołuje niezadowolenie publiczności, zmuszonej do oglądania wciąż tych samych obrazów.

Pozwolenia na kinoteatry — a przepisy budowlane.

4. Zdarzają się wypadki, że P. P. Wojewodowie, odmawiając pozwolenia na otwarcie kinoteatru stałego lub na przedłużenie takiego pozwolenia, odmowę swą motywują ogólnikowo względami budowlanemi lub też powołują się na opinję komisji, która z ramienia władz dokonywała oględzin lokalu kinoteatru.

W związku z tem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że jeśli chodzi o odmowę lub cofnięcie pozwolenia na kinoteatr lub odmowę jego przedłużenia ze względów budowlanych, to podobne decyzje nie mogą być motywowane ogólnikowo. Należy w motywach wskazywać zawsze szczegółowo jakim konkretnym przepisom kinoteatr lub jego poszczególne urządzenia nie odpowiadają (art. 9 ust. 4 i art. 10 ust. 4 ustawy oraz art. 75 ust. 2 post. adm.). Przytem nie należy w braku innych przeszkód, odrazu odmawiać pozwolenia, a raczej uzależniać

uruchomienie przedsiębiorstwa od przeprowadzenia niezbędnych przeróbek czy adeptacyj, wymaganych przez prawo.

Opinje zrzeszeń właścicieli teatrów świetlnych.

5. Kinoteatry, jako placówki rozrywkowe, odgrywają jednocześnie doniosłą rolę kulturalno-oświatową i wychowawczo-propagandową w społeczeństwie, ważną jest przeto kwestja, aby poszczególni właściciele kinoteatrów dawali dostateczne gwarancje, iż stoją na wysokości zadania prowadzenia tego rodzaju przedsiębiorstw. W związku z tem przy udzielaniu przez władze państwowe zezwoleń na otwieranie nowych kinoteatrów, władze te winny przykładać dużą wagę do stwierdzenia okoliczności, czy osoby, ubiegające się o te zezwolenia, posiadają odpowiednie kwalifikacje, przedewszystkiem pod względem lojalności obywatelskiej oraz pod względem ogólno-moralnym i etyki zawodowej. Ponieważ akt wydania zezwolenia na otwarcie i prowadzenie zakładu widowiskowego jest aktem zaufania władzy do osoby koncesjonarjusza, władza winna z urzędu przedsięwziąć i wyczerpać środki, dające jej możność ustosunkowania się do osoby petenta.

Z uwagi na powyższe Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uważa za wskazane, aby P. P. Wojewodowie każdorazowo przed wydaniem pozwolenia na przedsiębiorstwo publicznego wyświetlania filmów (art. 7 ustawy z dnia 13.III.1934 r. o filmach i ich wyświetlaniu — Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 323) zasięgali opinji o kandydacie na przedsiębiorcę w wojewódzkich organizacjach właścicieli kinoteatrów, których nazwy i adresy są następujące:

1) Związek Teatrów Świetlnych we Lwowie, ul. Legjonów Nr. 5 na województwa: lwowskie, tarnopolskie i stanisławowskie,

2) Zrzeszenie Właścicieli Teatrów Świetlnych województwa krakowskiego w Krakowie, ul. Lubicza Nr. 15,

3) Związek Właścicieli Kinoteatrów na Pomorzu w Toruniu, ul. Prosta 5,

4) Związek Właścicieli Teatrów Świetlnych na woj. poznańskie w Poznaniu, ul. Fr. Ratajczaka 36,

5) Związek Teatrów Świetlnych na wojew. śląskie i kieleckie w Katowicach, Pl. Wolności 8,

6) Polskie Zrzeszenie Właścicieli Teatrów Świetlnych województwa łódzkiego w Łodzi, ul. Narutowicza 30,

7) Związek właścicieli Teatrów Świetlnych na województwo lubelskie i poleskie w Warszawie, ul. Marszałkowska 86,

8) Polskie Zrzeszenie Właścicieli Teatrów Świetlnych województwa wileńskiego w Wilnie, ul. Wileńska 38,

9) Związek Właścicieli Kinoteatrów w Warszawie, ul. Widok 1 (na m. st. Warszawę),

10) Związek Polskich Zrzeszeń Teatrów Świetlnych w Warszawie, ul. Marszałkowska 86 m. 8 na województwa: warszawskie, białostockie i nowogrodzkie oraz w ważniejszych wypadkach z obszaru całego Państwa,

11) Związek Właścicieli Teatrów Świetlnych na województwo wołyńskie Łuck, Kino Miejskie.

Opinje Związku Polskich Zrzeszeń Teatrów Świetlnych względnie jego oddziałów odnosić się mają przedewszystkiem do kwalifikacyj etyczno-zawodowych kandydatów na koncesjonarjuszów, t. j. winny wskazywać, czy nie zachodzą względy natury etycznej, któreby w większym lub mniejszym stopniu dyskwalifikowały petenta jako przedsiębiorcę (np. nieuczciwa konkurencja, przedstawienie osoby fikcyjnej jako kandydata na koncesjonarjusza, okoliczności, któreby wskazywały na zamiar oszukańczego bankructwa, manipulacje z biletami wstępu na szkodę władz komunalnych, bojkot filmu krajowego i t. p.) — w żadnym zaś razie nie mogą one być uważane za miarodajny środek do stwierdzenia przygotowania fachowego kandydata, a tem bardziej za środek do oceny przydatności pod względem technicznym i sanitarnym i t. p. budynku, przeznaczonego na kinoteatr.

Z powyższego wynika, że opinje, o których mowa, nie mogą stanowić dla związku tytułu do egzaminowania kandydatów na koncesjonarjuszów i wystawiania im świadectw uzdolnienia zawodowego.

Wydawanie omawianym opinji oczywiście nie może być połączone z jakiemikolwiek świadczeniami na rzecz wspomnianego związku względnie jego oddziałów.

Opinje, powyższe jako opinje organizacji społecznej, nieprzewidziane przez żadną normę prawną, oczywiście nie mogą mieć charakteru wiążącego dla władzy decydującej i mają służyć tylko jako materjał informacyjny, ułatwiający władzy zorjentowanie się co do kwalifikacyj etyczno-zawodowych ubiegającej się o zezwolenie osoby. Opinje te muszą być traktowane jako poufne, wobec czego nie można się powoływać na nie przy udzielaniu odpowiedzi petentom na ich podania.

Rozumie się samo przez się, że omawiane opinje tylko o tyle będą mogły wywrzeć pewien wpływ na ustosunkowanie się władzy do kandydata, o ile oparte będą na konkretnych faktach, dostępnych do sprawdzenia ich przez władzę udzielającą koncesji.

Fikcyjni przedsiębiorcy.

6. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zauważyło, że przy udzielaniu pozwoleń na kinoteatry—w niektórych województwach — istnieje praktyka uprzywilejowywania zrzeszeń społecznych, względnie różnych organizacyj i stowarzyszeń jakkolwiek te organizacje, nie posiadając ani lokalu, ani żadnych urządzeń kinowych, odgrywają rolę jedynie fikcyjnego koncesjonarjusza,

aby za używanie koncesji otrzymywać od prawdziwego przedsiębiorcy kinoteatru pewne nieraz dość wysokie opłaty.

Praktyka taka nie znajduje uzasadnienia prawnego, przeciwnie—sprzeczna jest wyraźnie z art. 11-ym ustawy filmowej i dlatego też powinna być zaniechana.

Oczywiście w tych razach, gdy w danej miejscowości o pozwolenie ubiega się równocześnie osoba prywatna i organizacja społeczna—obie rozporządzające lokalami i odpowiedniemi urządzeniami, nic nie stoi na przeszkodzie, a nawet jest to wskazane, aby dać pierwszeństwo tej ostatniej, biorąc pod uwagę cele, na rzecz których miałyby płynąć dochody z przedsiębiorstwa.

Kino-rewje przejściowe i stałe.

7. Zdarza się nieraz, że rewjowe przedsięwzięcie wędrowne, przybywające do pewnej miejscowości, nie urządza samodzielnych przedstawień, a łączy się z miejscowym kino-teatrem celem urządzania wspólnie (za jedną opłatą wejściową)—przedstawień kino-rewjowych w lokalu danego kino-teatru.

Ponieważ tego rodzaju uzupełnienie rewjowe z reguły nie jest przewidywane w pozwoleniu na prowadzenie kino-teatru, a zatem nie jest objęte tem pozwoleniem, a z drugiej strony, ponieważ zmieniając charakter koncesjonowanego przedsięwzięcia, może równocześnie zagrażać miejscowym placówkom teatralnym lub innym przedsięwzięciom rozrywkowym o wyższym poziomie kulturalnym i artystycznym, zwłaszcza w wypadku dłuższego funkcjonowania, względnie może powodować inne lokalne ujemne skutki, — przeto Ministerstwo wyjaśnia, że takie połączenie się nie zwalnia od obowiązku zgłoszenia produkcyj łączonego przedsięwzięcia wędrownego w trybie art. 9 prawa o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych. Skutkiem tego właściwa powiatowa władza administracji ogólnej może w odpowiednim stopniu wykorzystać uprawnienie, służące jej na podstawie cytowanego artykułu.

Co się tyczy stałych kino-rewij, t. j. kin z dodaniem programu widowiskowego, to Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przypomina, że na takie przedsięwzięcie wymagane jest oprócz pozwolenia z art. 7 ustawy filmowej — nadto pozwolenie, przewidziane w art. 6 rozporządzenia o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych. Oczywiście nie jest konieczne, aby każde z tych pozwoleń było objęte osobnym dokumentem koncesyjnym. Pozwolenie na obie części imprezy może być wydane łącznie, o ile nie stoją temu na przeszkodzie inne okoliczności, np. różnica kompetencyj władz nie pozwalająca na załatwienie obu spraw przez jedną władzę i t. p.

Egzaminy na mechaników kinematograficznych.

8. Użyte w rozporządzeniu z dnia 19.XII 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 981) wyrażenie „mechaników uprawnionych do obsługi aparatów kinematograficznych" odnosi się do tych obszarów Państwa, gdzie tacy „uprawnieni" na podstawie specjalnych przepisów mechanicy istnieją w rzeczywistości. Tylko ci ostatni mechanicy uzyskali uznanie swych praw nabytych (art. 13 ust. 1 ustawy filmowej), o ile w swoim czasie zdali z pomyślnym wynikiem egzamin z uzdolnienia zawodowego. Dlatego też dla skompletowania gremjum komisji egzaminacyjnej należy albo powołać mechanika „uprawnionego" albo, korzystając z przepisu art. 13 ust. 3 ustawy filmowej, dokonać zwolnienia od egzaminu mechanika, upatrzonego na członka komisji egzaminacyjnej ewentualnie z pośród kandydatów, przedstawionych przez „Związek Zawodowy Pracowników Teatralnych i Kino-Filmowych w Polsce" sekcja kino-techniczna.

Ponieważ dotychczas na niektórych obszarach Państwa nie istniała specjalna kategorja „mechaników uprawnionych do obsługi aparatów kinematograficznych" — uprawnienia takie posiadał każdy przedsiębiorca kinowy, który otrzymał pozwolenie na prowadzenie kina. Uprawnienia te przysługiwały mu z tytułu posiadanego pozwolenia, a mógł on je wykonywać bądź osobiście (np. kina wędrowne) bądź przez inne osoby — specjalnych mechaników, jak w większości kinoteatrów stałych. To też na tych obszarach Państwa do dopuszczenia do egzaminu wystarczającem będzie zaświadczenie praktyki, wydane przez uprawnionego przedsiębiorcę kinowego, o ile w danym kinoteatrze nie był zatrudniony mechanik uprawniony.

Główne wytyczne programu egzaminu ustalone są w cytowanem wyżej rozporządzeniu i Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nie zamierza narazie wydawać w tej sprawie norm bardziej szczegółowych.

Regulamin powinna komisja sama sobie opracować i przedłożyć Panu Wojewodzie do zatwierdzenia.

Dla ujednostajnienia wzorów protokółów komisyj egzaminacyjnych dołącza się odpowiedni wzór z zaleceniem stosowania. Stopień wykazania przez mechanika znajomości przedmiotu należy w protokóle oceniać następująco: niedostateczny, dostateczny, dobry, bardzo dobry.

Co się tyczy kosztów egzaminacyjnych, to w razie niedopuszczenia kandydata do egzaminu lub zwolnienia go od niego koszta te powinny być zwracane stronie bez niepotrzebnej zwłoki.

Rzeczoznawcy w komisjach egzaminacyjnych.

9. Zważywszy, że egzaminowanie kandydatów z zakresu dokładnych znajomości, dotyczących budowy i obsługi aparatów, chociażby najczęściej używanych może przysporzyć komisji trudności ze względu na dość znaczną różnorodność wspomnianych aparatów, przytem stale ulepszanych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uważałoby za dopuszczalne, aby komisja korzy-

stała z usług rzeczoznawcy specjalisty, wysuniętego i opłacanego przez Związek Właścicieli Kin oczywiście o ile Związek się na to zgodzi.

Terminy egzaminów.

10. Ministerstwo wyjaśnia następnie, że rozporządzenie z dnia 19.XII.1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 981) nie przewiduje terminu, w którym dotychczas nieegzaminowani, a trudniący się swym zawodem mechanicy filmowi powinni poddać się egzaminowi. Obowiązkiem ich narazie jest jedynie złożenie stosownych podań, poczem do czasu decyzji komisji egzaminacyjnej będą mogli nadal pełnić obowiązki mechaników. Pan Wojewoda może oznaczyć odpowiedni termin (np. 3-miesięczny), w którym zatrudnieni już mechanicy filmowi dotychczas nieegzaminowani winni wnieść podanie i równocześnie ostrzec przez publiczne ogłoszenie o tym obowiązku. Czynności egzaminacyjne można rozpocząć i prowadzić je w miarę wpływu podań.

Po upływie zakreślonego terminu należy sprawdzić, czy wszyscy mechanicy filmowi, zatrudnieni w kinach na podległym Panu obszarze, wnieśli podania względnie mają już w tym zakresie prawa, nabyte na zasadzie dotychczas obowiązujących przepisów.

W pewnych razach terminy egzaminów można wyznaczać dłuższe np. od $^1/_2$ do 1 roku, a to w tym celu przedewszystkiem, aby dać możność kandydatowi uzyskanie wymaganego wykształcenia z zakresu szkoły powszechnej przez ukończenie „dokształcających kursów dla dorosłych" lub w charakterze eksternistów.

Mechanicy niedopuszczeni do egzaminów.

11. Należy również omówić wypadek, gdy mechanik, pracujący obecnie w swym zawodzie, nie może być dopuszczony do egzaminu, ponieważ nie posiadając wymaganego wykształcenia nie może dołączyć do swego podania o dopuszczenie go do egzaminu, świadectwa szkolnego, przewidzianego w § 4-ym pkt. d) cyt. rozp. z 19 grudnia 1934 r., względnie nie posiada jeszcze 3-letniej praktyki, wymaganej pkt. c) tego rozporządzenia.

Rozstrzygajac pytanie, jak traktować te dwie kategorje osób, należy zauważyć, że o ile ustawodawca pragnął zasadniczo zamknąć dostęp do zawodu mechaników kinematograficznych osobom, które nie pracowały jeszcze samodzielnie w tym zawodzie, a nie czynią zadość warunkom § 4-go, to nie miał zamiaru pozbawiania możności dalszej pracy mechaników już pracujących. Skądinąd Pan Wojewoda posiada dyskrecjonalne prawo, przewidziane w art. 13 ust. 3 ustawy filmowej, do indywidualnych zwolnień od egzaminów. Z tego prawa wypływa jako pochodne prawo stawiania petentowi warunków, od spełnienia których uzależnia Pan Wojewoda zwolnienie kandydata od egzaminu. Warunkiem takim może być poddanie uzdolnień petenta sprawdzeniu przez grono rzeczoznawców, którego skład i sposób urzędowania mogłyby być analogiczne z komisjami egzaminacyjnemi, przewidzianemi w rozporządzeniu z 19 grudnia 1934 r., z tem uzupełnieniem, że petent musiałby się wykazać również umiejętnością czytania i pisania.

Taki tryb postępowania byłby zdaniem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych ze względów praktycznych dopuszczalny, albowiem, nie pozbawiając pracy szeregu mechaników już pracujących w swym zawodzie, a nieposiadających wymaganego wykształcenia lub praktyki, dałby możność uniknięcia zarówno bezkrytycznego zwalniania od egzaminów formalnych, jak i uprzywilejowania tej kategorji mechaników w stosunku do ich kolegów, posiadających warunki do dopuszczenia ich do egzaminów, przewidzianych rozporządzeniem. W ten sposób zapobiegnie się również świadomemu ukrywaniu przez niektórych mechaników posiadanych świadectw dla uchylenia się od egzaminów i uzyskania zwolnienia z art. 13 ust. 3.

Rozumie się, że wspomniane wyżej sprawdzenie uzdolnień petenta przez grono rzeczoznawców nie może być uważane za formalny egzamin, a zatem w dokumentach, uprawniających mechanika do wykonywania jego zawodu, opartych na art. 13 ust. 3 i na wyżej wymienionem postępowaniu nie można powoływać się na wyniki sprawdzenia.

Zwalnianie mechaników od egzaminów.

12. Wyżej wskazany tryb, mogący mieć zastosowanie przejściowo i jedynie w wypadkach wątpliwych, nie pozbawia Pana Wojewodę możności zwolnienia mechanika od egzaminu bez żadnego sprawdzania jego uzdolnień, o ile co do tych ostatnich nie zachodzą wątpliwości. Ministerstwo zaleca takie całkowite zwalnianie w stosunku do już pracujących samodzielnie mechaników starszej generacji, t. j. mających co najmniej 35 lat wieku oraz co najmniej 5 lat praktyki przy aparaturach dźwiękowych lub 8 przy innych aparatach.

Natomiast tryb, wskazany w p-kcie 11, miałby zastosowanie do wypadków wątpliwych, t. j. takich, gdy mechanika już pracującego nie można dopuścić do formalnego egzaminu z powodów formalno-prawnych, a równocześnie niema dostatecznych danych do całkowitego zwolnienia go od egzaminu bez sprawdzenia jego uzdolnień.

Praktykanci filmowi.

13. § 4 pkt. c rozporządzenia z 19 grudnia 1934 r. stanowi, że dla dopuszczenia do egzaminów na mechanika filmowego należy wykazać się praktyką, odbytą pod kierunkiem uprawnionego mechanika; dopiero pomyślny egzamin prowadzi do uzyskania świadectwa uzdolnienia do samodzielnej obsługi aparatu kinowego. Przepisy powyższe sankcjonują więc

istnienie praktykantów na mechaników filmowych jako sił niesamodzielnych, pomocniczych, uprawnionych pod nadzorem mechaników filmowych do przebywania w kabinie i obznajmiania się z obowiązkami mechaników. Praktykanci filmowi nie są uprawnieni do samodzielnej obsługi aparatu filmowego, wszystkie swe funkcje wykonywują pod kierownictwem mechanika, u którego praktykują, a który jest odpowiedzialny za ich postępowanie.

Świadectwa uzdolnienia zawodowego.

14. Świadectwa, stwierdzające uzdolnienia zawodowe do samodzielnej obsługi aparatu kinematograficznego przy wyświetlaniu filmów, powinny być jednolitego typu w całem Państwie. Wzory tych świadectw dołącza się z zaleceniem stosowania. W zależności od tego, czy mechanik zdał egzamin, czy też od niego został zwolniony, należy w podstawie prawnej cytować art. 13 ust. 1 lub ust. 3.

Aparaty małego typu (Pathé Baby, Pathé Rural i t. p.).

15. Co się tyczy kwestji, jak należy traktować aparaty małego typu, o których mowa w art. 13 ust. 4 ustawy filmowej, to zauważa się, że do czasu uregulowania sprawy lokalów kinowych rozporządzeniami budowlanemi oraz przewidzianemi w art. 14 ustawy filmowej, wyświetlanie filmów wspomnianemi aparatami może się odbywać również za zezwoleniem władz szkolnych w salach szkolnych lub w innych publicznych lokalach, które nie będąc budowane specjalnie na cele przedstawień kinematograficznych, nie posiadają kabin projekcyjnych. Ułatwienie to jest dopuszczalne ze względu na niepalność taśmy filmowej i odpowiednią wentylację, zapobiegającą rozgrzaniu się aparatu i filmu. Oczywiście warunki, dotyczące bezpieczeństwa publicznego w związku z nagromadzeniem się znacznej ilości osób, muszą być zachowane.

Zauważa się, że charakterystyczną cechą wspomnianych aparatów małego typu jest używanie taśmy wąskiej, t. j. szerokości od 9 do 17,5 mm., gdy aparaty normalne używają taśmy 35 mm.

Wykazy perjodyczne kinematografów.

16. W ciągu miesiąca stycznia każdego roku winien być przesłany do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wykaz roczny funkcjonujących kinematografów.

Wykazy roczne kinematografów, funkcjonujących na terenach poszczególnych województw, powinny zawierać następujące rubryki: a) starostwo, b) miejscowość, c) nazwa kina, d) adres kina, e) ile dni w tygodniu kino jest czynne w zimie i w lecie, f) ilość miejsc, g) nazwisko właściciela, h) nazwisko zarządzającego.

Zgłoszenie u władzy pozwoleń na wyświetlanie filmów w kinach stałych.

17. W myśl dotychczas obowiązujących zarządzeń właściciele kinoteatrów byli obowiązani do prowadzenia książek kontroli filmów i do zawiadamiania władzy o przedstawieniach kinowych przy dołączeniu odnośnych pozwoleń na wyświetlanie filmów. Wprawdzie obecnie obowiązująca ustawa z 13 marca 1934 r. o filmach i ich wyświetlaniu (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 323) nie zawiera w tej materji bliższych przepisów (oprócz art. 26), jednak Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, do czasu wydania rozporządzenia, przewidzianego w art. 14 ust. 2 wspomnianej ustawy, zarządza utrzymanie nadal wspomnianego wyżej sposobu kontroli nad kinami, albowiem system ten z jednej strony dał dobre wyniki, a z drugiej strony bezpośrednia kontrola kin w omawianym zakresie, dokonywana przez organa wykonawcze, mogłaby spowodować konflikty, odbijające się ujemnie zarówno na właścicielach kin jak i publiczności.

Wspomniany wyżej system kontroli streszcza się następująco:

1) właściciel stałego kinoteatru względnie jego dzierżawca lub ustanowiony do prowadzenia przedsiębiorstwa zastępca powinien najpóźniej w dniu przedstawienia zgłosić powiatowej władzy administracji ogólnej program przedstawienia filmowego, składając równocześnie oryginalne pozwolenia lub ich duplikaty, wydane przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, uprawniające do publicznego wyświetlania filmu. Rejentalne odpisy pozwoleń lub ich duplikaty, względnie inne odpisy lub zaświadczenia nie są wystarczające.

2) Złożone powiatowej władzy administracji ogólnej pozwolenia lub ich duplikaty władza ta zatrzymuje u siebie i przechowuje przez czas wyświetlania filmów w danym kinematografie. Pozwolenie może być zwrócone tego dnia, w którym film schodzi z ekranu; jeśli zaś dzień zejścia filmu z ekranu przypada na niedzielę lub święto, to ostatniego z poprzedzających dni, w których urząd jest czynny.

3) Właściciele stałych kinoteatrów powinni prowadzić każdy w swem kinie „Książkę kontroli filmów“, zawierającą następujące rubryki: a) numer porządkowy, b) data zgłoszenia filmu u władzy, c) tytuł filmu i numer pozwolenia, d) wiek osób, dla których film został dozwolony, e) uwagi, f) podpis władzy, przyjmującej zgłoszenie i pieczęć.

W uwagach należy odnotować uwidocznione w pozwoleniu zastrzeżenia specjalne, a w szczególności jakie sceny zostały z filmu usunięte.

4) Wspomnianą książkę przedstawia właściciel kina władzy równocześnie z dokonaniem czynności, opisanych wyżej w punkcie 1). Władza odnotowuje w księdze właściwe dane, odnoszące się do filmu i zaopatrzy rubrykę f) księgi podpisem i pieczęcią, poczem zwróci

księgę właścicielowi kina. „Książka kontroli filmów“ powinna znajdować się stale w kinie w czasie wyświetlania filmu.

5) Jeżeli kinematograf znajduje się w miejscowości, nie będącej siedzibą powiatowej władzy administracji ogólnej, a dokonywanie zgłoszeń u tej władzy mogłoby narazić stronę na znaczne trudności lub straty, może Pan Wojewoda upoważnić do przyjmowania zgłoszeń miejscowe władze gminne lub posterunki policyjne.

Pozwolenia na publiczne wyświetlanie filmów.

18. W myśl art. 23 ustawy pozwoleń na publiczne wyświetlanie filmów udziela wyłącznie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, przyczem przestrzegana jest zasada, że na pierwszej stronie pozwolenia nie czyni się nigdy jakichkolwiek poprawek. Wspomniane pozwolenia winny posiadać wszelkie filmy bez względu na to, czy są to filmy na szerokiej, czy na wąskiej taśmie oraz czy są wyświetlane na normalnych aparatach, czy też na aparatach małego typu, o ile są wyświetlane publicznie.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przypomina również że wszystkie pozwolenia (legitymacje) na publiczne wyświetlanie filmów, wydane przed 1 stycznia 1930 roku utraciły swą ważność na skutek zarządzeń Ministra Spraw Wewnętrznych z lat 1929 — 1933 ogłoszonych w Monitorze Polskim, wydawane zaś pozwolenia po dniu 1 stycznia 1930 roku zawierają w tekście terminy ich ważności.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o zwracanie uwagi na pozwolenia, przedkładane władzom i we wszystkich wypadkach, w których:

a) pozwolenia noszą datę wystawienia przed 1 stycznia 1930 roku,

b) pozwolenia utraciły swą ważność w związku z uwidocznionemi na nich terminami,

c) na pierwszej stronie pozwoleń poczynione są jakiekolwiek poprawki, —

nie dopuszczać do wyświetlania publicznego odnośnych filmów, a przedłożone pozwolenia kwestjonować i przesyłać Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

Wyświetlanie filmów przed młodzieżą.

19. W myśl art. 19 ust. 5 ustawy — wyświetlanie filmów przed dziećmi poniżej lat 6 jest zakazane, w myśl zaś ust. 1 i 2 tego artykułu pozwolenie na publiczne wyświetlanie filmów uprawnia do wyświetlania go z reguły przed osobami, które ukończyły 18 lat życia, a przed młodzieżą poniżej lat 18 tylko w tych wypadkach, o ile wyświetlanie uznano wyraźnie dla nich za dozwolone.

W celu wykonania tych przepisów ustawy — na pozwoleniach, uprawniających do publicznego wyświetlania filmów, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uwidacznia z reguły wiek osób dla których film jest dozwolony do wyświetlania publicznego.

Co się tyczy kontroli nad uczęszczaniem młodzieży na filmy, to dla ułatwienia tej kontroli, wskazanem jest, aby wiek osób, dla których film został dozwolony był wyraźnie ogłaszany przed wejściem do kinematografu lub jego kasami. W szczególności zaleca się, aby odnośne ogłoszenie brzmiało, jak następuje: „Film został dozwolony dla osób od . . . . . lat”.

Afisze i napisy nie powinny zawierać treści, obliczonej na niezdrową sensację.

Reklama filmów.

20. Co się tyczy tego rodzaju środków reklamy filmów jak: fotosy, djafolje, oraz plakaty ilustrowane, to są one badane i zatwierdzane przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w trybie rozporządzenia z dn. 20.XII.1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 982). Inne środki reklamy filmów zatwierdzeniu nie podlegają.

W związku z wątpliwościami, jakie się nasunęły przy interpretacji powyższego rozporządzenia, wyjaśnia się, że nadzór nad jego wykonaniem należy wyłącznie do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Władze miejscowe nie powinny wymagać, aby każdy egzemplarz środków reklamy, wystawiony na widok publiczny, nosił znak ostemplowania go przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, albowiem zatwierdzeniu podlegają jedynie dwa komplety omawianych środków reklamy, z których jeden pozostaje w aktach Ministerstwa a drugi zwracany jest stronie.

Gdyby wystawiony środek reklamy ze względu na swą treść nasunął miejscowym władzom uzasadnione wątpliwości, czy został on przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zatwierdzony, należy odnośny egzemplarz(e) zakwestjonować i przedłożyć Ministerstwu, które w każdym poszczególnym wypadku wyda stosowne zarządzenie.

Nadzór nad wyświetlaniem filmów.

21. Miejscowemi władzami, sprawującemi nadzór nad publicznem wyświetlaniem filmów, są powiatowe władze administracji ogólnej, a w trybie nadzoru wojewodowie (art. 25 ust. 1 i art. 31). Do obowiązków tych władz należy w pierwszym rzędzie czuwanie, aby na podległym im terenie nie był wyświetlany żaden film, nie posiadający pozwolenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i aby to wyświetlanie odbywało się w granicach pozwolenia, t. j. z ewentualnem wyłączeniem pewnych terenów, scen lub osób (art. 20 ust. 2, 3 i 4 ustawy).

W razie zauważonych uchybień delegaci powiatowej władzy administracji ogólnej powinni niezwłocznie wydawać odpowiednie zarządzenia we własnym zakresie działania, delegaci zaś urzędów wojewódzkich, względnie Ministerstwa

Spraw Wewnętrznych będą jedynie swe spostrzeżenia komunikować powiatowym władzom administracji ogólnej, która dopiero zarządzi co należy.

W razie zauważenia przez powiatowe władze administracji ogólnej, że wyświetlanie filmu ze względu na warunki miejscowe zagraża bezpieczeństwu, spokojowi lub porządkowi publicznemu lub w inny sposób wpływa demoralizująco na miejscowych widzów, winne te władze o swych spostrzeżeniach komunikować niezwłocznie w drodze służbowej Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, nie wydając jednak we własnym zakresie żadnych zarządzeń o charakterze przymusowym w stosunku do filmu, albowiem do takich zarządzeń nie są one uprawnione.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po zbadaniu sprawy może zawiesić udzielone pozwolenie na wyświetlany film w warunkach i trybie, oznaczonych w art. 22 ust. 1 i 2 ustawy.

Ewidencja filmów.

22. Należy prowadzić ewidencję wyświetlanych filmów na arkuszach ewidencyjnych oddzielnie dla każdego kina w każdej miejscowości. Arkusze ewidencyjne są rozsyłane urzędom wojewódzkim w odpowiedniej liczbie przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Dla każdego nowootwartego kina należy niezwłocznie zakładać arkusz ewidencyjny i odnotować na nim dzień jego otwarcia. W wypadku zamknięcia kina należy przy przesyłaniu ostatniego arkusza odnotować datę i powody zamknięcia kinematografu.

Dane do arkuszy wpisywać należy wyraźnie ołówkiem atramentowym przez kalkę, a odpis kalkowy zostawić w urzędzie, przyjmującym zgłoszenia o wyświetlanych publicznie filmach.

Arkusze ewidencyjne należy w pierwszych dniach każdego kwartału kierować do urzędów wojewódzkich, które będą je następnie przedkładać Ministerstwu.

Powoływanie się na niniejszy okólnik w pismach do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

23. Dla ułatwienia pracy biuru podawczemu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych należy przy powoływaniu się na niniejszy okólnik w pismach do Ministerstwa powoływać również właściwy punkt okólnika.

24. Okólnik niniejszy uchyla wszystkie dotychczasowe okólniki i pisma okólne w przedmiocie otwierania i prowadzenia kinoteatrów stałych i wędrownych oraz kontroli nad wyświetlaniem filmów, a w szczególności:

1) okólnik Nr. 232 z r. 1919 (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 291),
2) okólnik Nr. 869 z r. 1920 (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 291),
3) okólnik Nr. 265 z r. 1920 (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 292),
4) okólnik Nr. 111 z r. 1922 (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 1576—77, ustępy 9, 10 i 11),
5) pismo okólne z dn. 11.VII.1923 Nr. BC. 5107/23 (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 292),
6) pismo okólne z dn. 18.VII.1923 Nr. BC. 5325/23 (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 292),
7) pismo okólne z dn. 8.XI.1923 Nr. BC. 8244/23 (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 292),
8) okólnik Nr. 103 z r. 1925 (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 1579),
9) pismo okólne z dn. 27.I.1927 Nr. BC. 5590/26 (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 293),
10) pismo okólne z dn. 17.II.1927 Nr. AA. 171/27 (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 293),
11) pismo okólne z dn. 27.VII.1927 Nr. AO. 1773/26 (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 293),
12) okólnik Nr. 175 z r. 1928 (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 294),
13) okólnik Nr. 76 z r. 1930 (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 296),
14) pismo okólne z dn. 24.III.1930 Nr. AA. 1081 (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 296),
15) pismo okólne z dn. 28.VIII.1930 Nr. AA. 1426/2 (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 297),
16) pismo okólne z dn. 26.X.1931 Nr. AA. 4476/1 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 19, poz. 305),
17) okólnik Nr. 8 z r. 1932 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 2, poz. 8),
18) pismo okólne z dn. 10.I.1935 Nr. AA. 27-b-32 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 3, poz. 9),
19) okólnik Nr. 22 z r. 1935 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 12, poz. 63),
20) okólnik Nr. 25 z r. 1935 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 15, poz. 81),
21) pismo okólne z dn. 1.V.1935 Nr. AF. 59/1 Ewid. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 15, poz. 85),
22) pismo okólne z dn. 1.V.1935 Nr. AF. 11—9 Rejestr.—R—35 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 15, poz. 86).

(—) Wł. Raczkiewicz
MINISTER

KOMISJA EGZAMINACYJNA
dla kandydatów na mechaników kinematograficznych przy Urzędzie Wojewódzkim ____________ (Komisarjacie Rządu na m. st. Warszawę)

Załącznik Nr. 1 do okólnika Nr. 6.

PROTOKÓŁ

Komisja egzaminacyjna w składzie:

Przewodniczący ____________

Członkowie:
1) ____________ jako delegat Wojewody (Kom. Rządu)
2) ____________ przedstawiciel miejscowej straży pożarnej
3) ____________ uprawniony mechanik kinematograficzny

przy udziale rzeczoznawcy ____________ poddała w dn. ____________ 193__ r. egzaminowi na mechanika kinematograficznego ____________ ur. dnia ____________ roku w ____________ zamieszkałego w ____________

Praktyczna próba uzdolnienia odbyła się dnia ____________

Przy egzaminie ustnym kandydat wykazał:

a) znajomość elementarnych zasad fizyki (dynamika, optyka, elektryczność) w stopniu ____________
b) dokładne wiadomości z zakresu budowy i obsługi najczęściej używanych aparatów kinowych ____________
c) dokładne wiadomości z zakresu elektrycznych urządzeń teatrów świetlnych ____________
d) wiadomości, dotyczące właściwości taśmy filmowej oraz sposobów obchodzenia się z nią ____________
e) znajomość obowiązujących przepisów porządkowych w zakresie zapobiegania powstawaniu oraz rozszerzaniu się pożarów w teatrach świetlnych ____________
f) znajomość ważniejszych przepisów ustawy o filmach i rozporządzeń na jej podstawie wydanych w zakresie, dotyczącym teatrów świetlnych ____________

Wiadomości przy praktycznej próbie uzdolnienia kandydat wykazał w stopniu ____________

Na zasadzie powyższego przebiegu egzaminu

KOMISJA uznała,

iż kandydat p. ____________

a) zdał pomyślnie egzamin,
b) egzaminu nie zdał,
c) aczkolwiek zasadniczo wykazuje dostateczne dane do uznania egzaminu za pomyślny, jednak nasuwa się potrzeba uzupełnienia wiadomości kandydata w kierunku (z przedmiotu) ____________
____

Wobec powyższego KOMISJA postanowiła:

a) wystąpić do Wojewody (Komisarza Rządu) o wydanie kandydatowi świadectwa, stwierdzającego uzdolnienie zawodowe do samodzielnej obsługi aparatu kinematograficznego przy wyświetlaniu filmów,

b) wyznaczyć termin dopuszczenia kandydata do powtórzenia egzaminu po upływie ______ miesięcy,

c) wyznaczyć termin dodatkowego egzaminu po upływie miesięcy ______

PRZEWODNICZĄCY KOMISJI

1) ______

Członkowie: 2) ______

3) ______

Decyzję Komisji przyjąłem do wiadomości.

______

Podpis kandydata

Załącznik Nr. 2 do okólnika Nr. 6.

Fotografja ______ podpis właściciela	**Świadectwo Nr.** ______ ______ stwierdza, że P. ______ ______ ur. dn. ______ ______ r. w ______ posiada uzdolnienie zawodowe do samodzielnej obsługi aparatu kinematograficznego przy wyświetlaniu filmów. Podstawa prawna — art. 13 ust. ______ ustawy z dn. 13.III.1934 r. o filmach i ich wyświetlaniu (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 323). m. p. **podpis władzy**

17.

OKÓLNIK Nr. 7.

z dnia 6 lutego 1936 r.

w sprawie ruchu osobowego przez granicę polsko-czechosłowacką.

(Nr. 117-cz-21)[1]).

Do

P. P. Wojewodów (wszystkich), Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Na granicy polsko-czechosłowackiej, prócz ruchu osobowego na podstawie paszportów zagranicznych, ma miejsce jeszcze ruch osobowy, odbywający się na podstawie granicznych umów międzynarodowych. Do umów tych należą:

Polsko-czechosłowacka Konwencja, podpisana dnia 30.V.1925 r. o ułatwieniach w małym ruchu granicznym (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 263 z r. 1926).

Polsko-czechosłowacka Konwencja turystyczna, podpisana dnia 30.V.1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 333 z r. 1926) i

Zatwierdzony uchwałą Konferencji Ambasadorów polsko-czechosłowacki Protokół z dnia 6.V.1924, podpisany w związku z ustaleniem granicy polsko-czechosłowackiej w okręgu Jaworzyny (załącznik do oświadczenia rządowego z 19.XII.1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 133 poz. 922).

I. Prawo korzystania z ułatwień w małym ruchu granicznym mają wymienione w art. 2 Konwencji z 30.V.1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 263 z r. 1926) osoby, zamieszkałe w pasie granicznym, udające się do czechosłowackiego pasa granicznego w celach, określonych, w art. art. 7, 8 i 15 tejże Konwencji. Do pasa granicznego po polskiej stronie należą miejscowości, wymienione w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28.V.1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 340). Przejście granicy polsko-czechosłowackiej dopuszczalne jest w zasadzie przez graniczne punkty przejściowe (drogi celne), wymienione w załącznikach C i D do protokółu z dnia 7.XII.1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 720 z r. 1927).

Powołana wyżej Konwencja z 30.V.1925 r. rozróżnia trzy rodzaje przepustek granicznych: jednorazowa (koloru niebieskiego), stałe (koloru białego) i gospodarcze (koloru czerwonego).

Wszystkie rodzaje przepustek wydają zasadniczo (art. 5) tylko powiatowe władze administracji ogólnej w powiatach granicznych z Czechosłowacją, przyczem przepustki jednorazowe mogą być wydawane z ważnością najwyżej na 14 dni, przepustki stałe na 6 miesięcy, a gospodarcze na rok (art. art. 6, 7, 8). Prawo ubiegania się o przepustkę przysługuje każdemu, bez względu na posiadane obywatelstwo państwowe, jeżeli odpowiada art. 1 Konwencji, t. zn. mieszka lub przebywa w pasie granicznym co najmniej od 3-ch miesięcy. To ostatnie ograniczenie nie dotyczy jednak urzędników państwowych, którzy mają prawo ubiegania się o przepustkę od dnia objęcia służby (art. 1 ust. 2). O każdem zgłoszonem podaniu o przepustkę stałą lub gospodarczą, powiatowa władza administracji ogólnej zawiadamia właściwą władzę administracyjną czechosłowacką (art. 11) — która ma prawo sprzeciwić się wydaniu tej przepustki, podając równocześnie powody sprzeciwu. W razie nienależytego umotywowania sprzeciwu, władza wystawiająca ma prawo za pośrednictwem wojewódzkiej władzy administracji ogólnej zażądać ponownego zbadania. Analogicznie przedstawia się sprawa gdy graniczna władza czechosłowacka zawiadamia władzę polską o zgłoszonych prośbach o przepustki. Ten tryb postępowania nie dotyczy jednak próśb o przepustki jednorazowe.

Oczywistą jednak jest rzeczą, że władze mają prawo odmówienia wydania każdej przepustki (na mocy § 7 rozp. z 14.IV.1932 r. Dz. U R. P. Nr. 57, poz. 548, oraz art. art. 11 i 31 Konwencji) — jeżeli tego wymagają względy na bezpieczeństwo publiczne, albo też cel wyjazdu zagranicę, nie został należycie uzasadniony w szczególności gdy zachodzi obawa, że dany petent zamierza w ten sposób obejść przepisy paszportowe.

Zgodnie z art. 142 p. 22 i art. 154 ust. 2 ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 404 z 1935 r.) podania o przepustki graniczne, jako też same przepustki są wolne od opłat stemplowych; natomiast przepustki te podlegają opłatom, określonym w § 3 rozp. z 27.VI. 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 720). W razie stwierdzonej niezamożności władze, wystawiające przepustki, mogą częściowo lub całkowicie zwalniać od opłat za przepustki.

Przepustki powinny być wypełniane pismem czytelnem w języku polskim i zaopatrzone w fotografję posiadacza. Fotografji nie należy jednak wymagać, jeżeli petent posiada urzędowy dowód osobisty zaopatrzony w fotografję.

Umowa o ułatwieniach w małym ruchu granicznym ma na celu umożliwienie zaspokojenia potrzeb gospodarczych, kulturalnych, religijnych i t. p., w tych wszystkich przypadkach, w których dana miejscowość wskutek ustalenia po wojnie światowej nowych granic państwowych, została częściowo lub całkowicie oderwana od swych naturalnych ośrodków gospodarczych, kulturalnych, religijnych i t. p. To też kierując się w zasadzie ogólnemi wytycznemi polityki paszportowej państwa, władze graniczne powinny powyższe mieć na uwadze.

II. Prócz powyżej omówionej Konwencji o ułatwieniach w małym ruchu granicznym, ruch osobowy na pograniczu polsko-czechosłowackim może odbywać się jeszcze na podstawie przepisów Konwencji turystycznej z 30.V.1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 333 z r. 1926).

W myśl porozumienia między rządami Polskim i Czechosłowackim z praw wypływających z powołanej Konwencji mogą korzystać:

---

[1]) Jednolity i skomasowany tekst zarządzeń poprzednich.

a) w ciągu całego roku członkowie Polskiego T-wa Tatrzańskiego i członkowie Klubu Ceskoslovenskych Turistu,

b) w sezonie zimowym, t. j. od 1 grudnia do 30 kwietnia członkowie Polskiego Związku Narciarskiego oraz członkowie Svazu Ceskoslovenskych Lyzaru.

Członkowie wymienionych towarzystw mają prawo swobodnego poruszania się na terenie pasa turystycznego, określonego w art. 1 i 2 Konwencji turystycznej, na podstawie zaopatrzonych w fotografję posiadacza legitymacyj członkowskich, podpisanych własnoręcznie przez prezesa i sekretarza uprawnionego Towarzystwa lub jego Oddziału. Legitymacje te jednak dopiero wówczas uprawniają do swobodnego poruszania się w pasie turystycznym, gdy zostaną zatwierdzone przez terytorjalnie właściwą — ze względu na miejsce zamieszkania — powiatową władzę administracji ogólnej i zaopatrzone w wizę właściwego urzędu konsularnego (polskiego, jeżeli chodzi o osoby, zazamieszkałe w Czechosłowacji i czeskosłowackiego, jeżeli chodzi o osoby, zamieszkałe w Polsce). Zarówno zatwierdzenie legitymacji członkowskiej (turystycznej lub narciarskiej), jak i zaopatrzenie jej w wizę, jak wreszcie składane prośby (o zatwierdzenie lub wizę) wolne są od wszelkich opłat, w szczególności od opłat stemplowych.

Udzielenie zatwierdzenia legitymacji lub wizy konsularnej, należy do swobodnej oceny władzy, to też zgodnie z art. 4 ust. 3 Konwencji można odmówić zarówno zatwierdzenia, jak wizy bez podania powodów.

Zatwierdzenie legitymacji jako też udzielenie wizy mają ważność na okres roku kalendarzowego (dla Polskiego T-wa Tatrzańskiego i Klubu Ceskoslovenskych Turistu) względnie od 1 grudnia do 30 kwietnia (dla Polskiego Zw. Narciarskiego i Svazu Ceskoslowenskych Lyzaru) — poczem ważność ta może być ponownie przedłużona na dalszy taki sam okres, o ile nie dojdą do wiadomości władz fakty nadużycia legitymacji, a posiadacz legitymacji wykaże się, że jest nadal członkiem danego Towarzystwa (Związku).

Zatwierdzenia legitymacji powinny władze udzielać tylko osobom, co do których można przypuszczać, że użyją je rzeczywiście dla celów turystycznych. W szczególności zdarzały się wypadki, że osoby, uchylające się od powinności wojskowej lub też z innych powodów zamierzające wyjechać na dłuższy czas zagranicę, a zaopatrzone w konwencyjne przepustki turystyczne, nadużywają ich w ten sposób, że przekraczają pas turystyczny na obszarze Czechosłowacji poza granice, oznaczone w art. 2 powołanej wyżej konwencji turystycznej.

Zwracając na fakt powyższy uwagę powiatowe władze administracji ogólnej, przy sposobności zatwierdzania legitymacyj turystycznych po myśli art. 4 konwencji, powinny przestrzegać osoby z tych legitymacyj korzystające, że prawo swobodnego poruszania się po drugiej stronie granicy przysługuje im tylko w pasie turystycznym, określonym dokładnie we wspomnianej konwencji. Ponadto powiatowe władze administracji ogólnej w wątpliwych wypadkach winny zasięgać opinji, ewentualnie drogą dochodzeń ustalać, czy osoby, ubiegające się o zatwierdzanie legitymacyj turystycznych (narciarskich), nie budzą podejrzeń, że dopuszczą się wyżej wymienionych nadużyć. Zarówno tym osobom jako też osobom, co do których ustalono, że dopuściły się naruszenia przepisów umownych władze winny zatwierdzenia legitymacji turystycznej (narciarskiej) odmówić, względnie zatwierdzenie już dokonane, opierając się na art. 4 ust. 3 konwencji turystycznej, unieważnić.

Zgodnie z brzmieniem art. 4 konwencji, Ministerstwo wyjaśnia zarazem, że osoby, posiadające obywatelstwo czechosłowackie, lecz zamieszkałe w Polsce i będące członkami jednego z wyżej wymienionych uprawnionych Towarzystw polskich, mają również prawo do uzyskiwania narówni z obywatelami polskimi zatwierdzenia legitymacji członkowskiej.

Wymienione powyżej legitymacie, zatwierdzone przez powiatowe władze administracji ogólnej i zaopatrzone w wizy konsularne zapewniają również swobodę ruchu w strefie nadgranicznej, o ile jest ona położona w pasie turystycznym, określonym w art. 1 i 2 konwencji i zastępują w tym względzie zaświadczenia, przewidziane w art. 6 i 8 rozporządzenia R. O. P. z dnia 20 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 426).

Posterunki policji państwowej, zarówno wykonujące kontrolę paszportową na punktach przejściowych, jak i pełniące służbę wewnątrz pasa turystycznego winny pamiętać, że legitymacje, przewidziane w konwencji, stanowią dla członków towarzystw tak polskich jak i czeskosłowackich poprzednio wymienionych, wystarczający dokument dla przekroczenia granicy i swobodnego poruszania się w pasie turystycznym, oraz do korzystania z tranzytowego przejazdu (bez prawa wysiadania na stacjach pośrednich) na linjach kolejowych: Zebrzydowice — Dziedzice — Bielsko, oraz Rabka—Nowy Sącz — Stary Sącz.

III. W związku z uregulowaniem sprawy Jaworzyny został podpisany t. zw. protokół krakowski z dnia 6.V.1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 133, poz. 952 z r. 1925), który ustalił na rzecz Polski szereg ułatwień w ruchu osobowym przez granicę polsko-czechosłowacką w obrębie Tatr na podstawie t. zw. „legitymacyj tatrzańskich". Stosowanie postanowień tego protokółu nie nasuwa wątpliwości, jeżeli chodzi o ułatwienia dla ludności stale zamieszkałej w obrębie Tatr, do której niezależnie od przepisów umowy o ułatwieniach w małym ruchu granicznym, a także konwencji turystycznej mają zastosowanie przedewszystkiem przepisy art. XV tegoż protokółu. Wspomniany artykuł w punktach 1 — 10 precyzuje dokładnie warunki, na jakich odbywa się ruch osobowy przez granicę polsko-czechosłowacką na terenie jaworzyńskim, a w szczególności ustala:

a) prawo mieszkańców pogranicza do otrzymywania legitymacyj (p. 1) bezpłatnie i bez opłat stemplowych (p. 6) bez zaopatrywania tych legitymacyj w fotografje (p. 7) i z terminem ważności na rok (p. 1); legitymacje te są koloru kremowego;

b) prawo przewodników tatrzańskich i członków tatrzańskich towarzystw ratowniczych do otrzymywania legitymacyj (koloru zielonego) analogicznie, jak pod lit. a), z tą jednak różnicą, że stosownie do protokółu, spisanego w Pradze w dniu 28.V.1925 r., legitymacje te powinny być zaopatrzone w fotografję posiadacza;

c) obydwa rodzaje legitymacyj wydaje Starosta powiatowy nowotarski (Spisko Orawski) zgodnie z p. 5 tegoż artykułu.

Natomiast przy wykonywaniu art. XVI protokółu musi być zachowana należyta ostrożność i odpowiednia kontrola.

Art. XVI w ust. 1 i 2 przewiduje wydawanie legitymacyj tatrzańskich, ważnych na 3 miesiące dla osób, „które w sezonie letnim lub zimowym zamieszkują w jednej z miejscowości klimatycznych tatrzańskich", zaś ust. 3 — ważnych na 6 dni dla osób, „które zamieszkują we wspomnianych miejscowościach tylko chwilowo lub przechodzą przez nie bez zatrzymywania się". Ponieważ w myśl protokółu cieszyńskiego z dnia 28.VII.1924 r. (pkt. a 3), zawierającego przepisy wykonawcze dla protokółu krakowskiego, legitymacje tatrzańskie wydaje się jedynie obywatelom polskim (i czechosłowackim), przeto każda osoba, ubiegająca się o legitymacje, powinna wykazać się dowodem tożsamości, zaopatrzonym w klauzulę, stwierdzającą obywatelstwo lub też inny dowód, stwierdzający w sposób niewątpliwy jej przynależność państwową. Legitymacje tatrzańskie z terminem ważności 3-miesięcznym, należy jednak wydawać tylko tym z pośród osób, przebywających w miejscowościach tatrzańskich przez czas dłuższy, które przedstawią dowód zapisania do rejestru mieszkańców tej miejscowości tatrzańskiej, bądź też dowód, iż będąc zapisanymi do rejestru mieszkańców innej gminy, posiadają dodatkowe miejsce zamieszkania w danej miejscowości klimatycznej i że fakt ten uwidoczniono w zgłoszeniu, na podstawie którego nastąpił ich wpis do rejestru mieszkańców. Osoby ubiegające się o legitymacje tatrzańskie, a nie posiadające warunków co do zamieszkania, należy traktować jako przebywające chwilowo w danej miejscowości tatrzańskiej i prośby ich załatwiać w granicach ust. 3 art. XVI protokółu krakowskiego (legitymacje 6-cio dniowe).

Drugi protokół cieszyński z dn. 29.XI.1925 r., zawierający interpretację niektórych postanowień protokółu krakowskiego, w odniesieniu do art. XVI ust. 3 wyraża zasadę, iż dla osób, przebywających chwilowo w miejscowościach tatrzańskich, lub przechodzących przez nie bez zatrzymywania się, legitymacje tatrzańskie mogą lecz nie muszą być wydane.

Ważne to postanowienie prawne, daje urzędom, upoważnionym do wydawania legitymacyj tatrzańskich podstawę do odmowy legitymacji osobom, co do których mogą zachodzić jakiekolwiek podejrzenia (np. co do autentyczności dokumentów, któremi dana osoba legitymuje się, co do celu udania się na stronę czechosłowacką i t. p.). Przepis ten może być zatem w jak najszerszej mierze wykorzystany.

Legitymacje tatrzańskie po ich wykorzystaniu powinny być zwrócone urzędowi, który je wydał, na co należy zwrócić specjalną uwagę petentów.

Na urzędy, wydające legitymacje tatrzańskie należy nałożyć obowiązek prowadzenia imiennego wykazu osób, którym legitymacje wydano lub odmówiono. W wykazie tym powinny być uwzględnione miejsce zamieszkania posiadacza legitymacji (z dowodu tożsamości). Nr. dowodu tożsamości i nazwę władzy, która go wystawiła oraz notatkę, czy legitymację po wykorzystaniu zwrócono, czy też nie. W razie niezwrócenia legitymacji w odpowiednim terminie, należy z powołaniem się na niniejsze zarządzenie powiadomić o tem terytorjalnie właściwą powiatową władzę administracji ogólnej celem przeprowadzenia dochodzeń.

Podając powyższe do wiadomości, Ministerstwo prosi o wydanie dalszych potrzebnych ewentualnie instrukcyj podległym władzom, nadmieniając, że w sprawie kontroli ruchu osobowego przez granice R. P. będzie wydana osobna instrukcja.

Równocześnie uchyla się okólniki Nr. 64 z 1925 r. i Nr. 49 z 1931 r. oraz pisma okólne Nr. AP. 6823/27 z dn. 2 czerwca 1927 r. i Nr. AP. 117/cz/2 z dn. 3 marca 1933 r.

(—) Wł. Raczkiewicz
MINISTER

18.

OKÓLNIK Nr. 8

z dnia 10 lutego 1936 r.

w sprawie wyjazdów do Austrji.

(Nr. AP. 131-985).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Podobnie jak wyjazdy do niektórych innych krajów również i wyjazdy do Austrji nie podlegają ograniczeniom okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 71 z dnia 20.XI.1935 r. w sprawie polityki paszportowej (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 37, poz, 195).

W związku z tem po porozumieniu z Ministerstwem Skarbu zarządzam:

Powiatowe władze administracji ogólnej będą wydawały paszporty do Austrji, stosując przepisy o opłatach paszportowych według następujących zasad:

1. Przy wyjazdach indywidualnych jak również zbiorowych na okres nie przekraczający trzydziestu dni, należy pobie-

rać opłaty ulgowe (po 80 zł.), przewidziane w § 1 lit. e) rozporządzenia z 7.V.1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 397) — bez względu na stosunki majątkowe strony. Natomiast prośby o paszporty indywidualne, ważne na wielokrotne wyjazdy do Austrji, albo też na czas dłuższy aniżeli 30 dni, mogą być uwzględniane, jednak po szczegółowem ich uzasadnieniu i po zadośćuczynieniu przepisom powołanego wyżej rozporządzenia z dnia 7 V.1932 r.

Powyższe nie wyklucza oczywiście wydawania paszportów indywidualnych bezpłatnie przy zastosowaniu się do obecnie obowiązującego trybu postępowania i po uzyskaniu zgody Ministerstwa w myśl okólnika Nr. 71 z r. 1935.

2. Przy wyjazdach grupowych (wycieczki) na czas nie przekraczający pięciu dni (łącznie z podróżą), można wydawać paszporty zbiorowe bezpłatnie dla wszystkich osób, wymienionych w paszporcie. Wszystkie jednak osoby, wpisane do paszportu powinny — niezależnie od opłat stemplowych od podań, uiścić również po 5 zł. w znaczkach stemplowych (nominalnej wartości) tytułem opłaty stemplowej od zezwolenia na bezpłatne paszporty udzielonego generalnie przez władze centralne w myśl § 4 ust. 2 rozporządzenia z dnia 7.V.1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 397).

3. Decyzje co do wydawania paszportów zbiorowych należą zgodnie z § 16 rozporządzenia z 14.IV.1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 548) do wojewódzkich władz administracji ogólnej.

4. Na pierwszej stronicy książeczki paszportowej należy podać § 8 rozporządzenia z 7.V. 1932 r. jako podstawę zastosowania ulgi w opłacie paszportowej, a przy paszportach zbiorowych § 4 ust. 1 lit. e) względnie ust. 2 tegoż paragrafu.

5. Dla zapewnienia kontroli nad ilością wydanych paszportów indywidualnych i liczbą osób wyjeżdżających na podstawie paszportów zbiorowych należy przedkładać cyfrowe zestawienie w sposób ustalony w p. 4 okólnika Nr. 3 z dnia 16.I.1935 r. w sprawie wyjazdów do Czechosłowacji (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 3, poz. 8 z r. 1935) i łącznie z temi wykazami. Niezależnie od tego ilość wydanych paszportów indywidualnych i liczbę osób wyjeżdżających na podstawie paszportów zbiorowych należy uwzględnić również w kwartalnych wykazach statystycznych, nadsyłanych w myśl okólnika Nr. 71 z dn. 20.V 1932 r. Nr. AP. 135/2.

6. Wkońcu podkreślam, że okólnik niniejszy nie przesądza w niczem uprawnień wojewódzkich, względnie powiatowych władz administracji ogólnej, wynikających z postanowień § 7 rozporządzenia z 14.IV.1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 548).

Zarządzenie niniejsze obowiązuje do odwołania.

Równocześnie uchyla się okólnik Nr. 40 z dnia 17.VII.1935 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 23, poz. 125).

(—) Wł. Raczkiewicz
MINISTER

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

19.

PISMO OKÓLNE

z dnia 6 lutego 1936 r.

w sprawie godła Stowarzyszenia Kupców Polskich.

(Nr. AP. 3-75).

P. P. Wojewodom, Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo przesyła do wiadomości.

(—) Michałowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
Nr. AP. 3-75.
Warszawa,
dnia 6 lutego 1936 r.

POZWOLENIE

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 455) i §§ 2 i 4 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 534) udzielam Stowarzyszeniu Kupców Polskich w Warszawie pozwolenia na ustanowienie i używanie

a) godła Stowarzyszenia i

b) odznaki honorowej Stowarzyszenia.

Godło Stowarzyszenia przedstawia głowę Merkurego na okrągłej tarczy z literami S. K. P. w dolnej połowie tarczy.

Odznaka honorowa Stowarzyszenia odpowiada godłu Stowarzyszenia z dodatkiem skrzyżowanych gałązek laurowych w otoku tarczy.

Godło Stowarzyszenia może być używane przez członków Stowarzyszenia, członków jego Oddziałów oraz członków samodzielnych terytorjalnych organizacyj kupieckich, będących członkami Stowarzyszenia.

Godło przeznaczone jest do umieszczania na blankietach, kopertach i pieczątkach Stowarzyszenia, w lokalach przedsiębiorstw i w lokalach organizacyjnych Stowarzyszenia oraz do noszenia w klapie przez członków.

Za godło przeznaczone do umieszczania w lokalach może być pobierana jednolita opłata nie przekraczająca jednak 5 (pięciu) zł., a za godło, przeznaczone do noszenia w klapie — jednolita opłata nie przekraczająca 2 (dwóch) zł. 50 gr.

Odznaka honorowa Stowarzyszenia przeznaczona jest dla uczczenia zasług, położonych dla rozwoju i działalności Stowarzyszenia i przyznawana być może przez Radę Stowarzyszenia osobom fizycznym zarówno będącym członkami Stowarzyszenia jak i innym z poza grona członków.

Za odznakę honorową żadne opłaty od odznaczonych nie mogą być pobierane.

Szczegółowe warunki wydawania i używania godła i odznaki zawarte są w załączonym regulaminie, stanowiącym część składową niniejszego pozwolenia.

Za MINISTRA
(—) *Kawecki*
PODSEKRETARZ STANU

REGULAMIN
GODŁA STOWARZYSZENIA KUPCÓW POLSKICH.

§ 1.

W celu odróżnienia przedsiębiorstw i osób będących członkami Stowarzyszenia od przedsiębiorstw i osób, nie będących członkami, ustanawia się godło Stowarzyszenia Kupców Polskich.

§ 2.

Prawo do używania godła w sposób regulaminem niniejszym określony posiadają członkowie Stowarzyszenia Kupców Polskich, członkowie Oddziałów Stowarzyszenia Kupców Polskich oraz członkowie samodzielnych terytorjalnych organizacyj kupieckich, będących członkami Stowarzyszenia Kupców Polskich.

§ 3.

Członkowie Stowarzyszenia Kupców Polskich otrzymują emblematy godła jednocześnie z zawiadomieniem ich o przyjęciu w poczet członków Stowarzyszenia Kupców Polskich. Członkowie Oddziałów Stowarzyszenia Kupców Polskich oraz członkowie samodzielnych terytorjalnych organizacyj, wchodzących w skład Stowarzyszenia Kupców Polskich otrzymują emblematy godła po nadesłaniu przez Zarządy Oddziałów względnie Zarządy samodzielnych terytorjalnych organizacyj zapotrzebowania według formularza, załączonego*) do niniejszego regulaminu.

§ 4.

Każda osoba lub firma, uprawniona do używania godła, przed otrzymaniem emblematu godła składa oświadczenie według załączonego wzoru. W Warszawie oświadczenie to załącza się do wniosku o zaliczenie w poczet członków Stowarzyszenia; na prowincji oświadczenie załącza się do formularza, o którym mowa w § 3 niniejszego regulaminu.

§ 5.

W celu prowadzenia ewidencji wydanych emblematów godła powołuje się Komisję Godłową. Komisja Godłowa składa się z przewodniczącego oraz dwóch członków, wybranych przez Zarząd Stowarzyszenia Kupców Polskich. Przewodniczącym Komisji Godłowej może być tylko członek Zarządu Stowarzyszenia Kupców Polskich.

*) Formularza nie przedrukowano.

§ 6.

Komisja Godłowa stwierdza utratę prawa do używania godła z własnej inicjatywy lub na wniosek skarbnika Stowarzyszenia Kupców Polskich względnie Zarządu Oddziału lub Zarządu samodzielnych terytorjalnych organizacyj, wchodzących w skład Stowarzyszenia Kupców Polskich w stosunku do tych osób lub firm, które zalegają ze składkami na rzecz Stowarzyszenia Kupców Polskich względnie Oddziału lub samodzielnej terytorjalnej organizacji przez czas dłuższy niż jeden kwartał. Komisja Godłowa ma prawo żądać od Zarządu Oddziału Stowarzyszenia i Zarządów samodzielnych terytorjalnych organizacyj wykazu członków zalegających ze składkami.

§ 7.

Komisja Godłowa prowadzi rejestr wydanych emblematów godła, przeznaczonych dla umieszczania w przedsiębiorstwach.

§ 8.

Członkowie Stowarzyszenia Kupców Polskich, członkowie oddziałów i członkowie samodzielnych terytorjalnych organizacyj, posiadający firmy wykupujące świadectwa przemysłowe dla przedsiębiorstw handlowych względnie dla samodzielnych zajęć handlowych, mają prawo umieścić emblematy godła wewnątrz swego przedsiębiorstwa handlowego względnie w witrynie swego okna wystawowego.

§ 9.

Osoby fizyczne, będące członkami Stowarzyszenia, Oddziałów lub samodzielnych terytorjalnych organizacyj, a także reprezentanci osób prawnych, będących członkami Stowarzyszenia, Oddziałów lub samodzielnych terytorjalnych organizacyj, mają prawo przy wystąpieniach organizacyjnych używania godła w formie znaczka, przypiętego do klapy marynarki.

§ 10.

Centrala Stowarzyszenia Kupców Polskich może używać godła na blankietach i kopertach firmowych, na pieczątkach oraz w lokalu. Oddziały Stowarzyszenia Kupców Polskich oraz samodzielne terytorjalne organizacje, będące członkami Stowarzyszenia Kupców Polskich, mogą używać godła w swych lokalach organizacyjnych. Komisja Godłowa może przyznać tym Oddziałom lub samodzielnym terytorjalnym organizacjom prawo do używania godła na sztandarach, blankietach i kopertach oraz na pieczęciach. Uprawnienie to może być w każdej chwili przez Komisję Godłową cofnięte, jeżeli oddział Stowarzyszenia względnie organizacja samodzielna terytorjalna nie wywiązuje się w sposób należyty z obowiązków swoich względem Centrali Stowarzyszenia.

§ 11.

Emblematy godła przeznaczone do umieszczenia w lokalach przedsiębiorstw i w lokalach

organizacyjnych, są własnością Stowarzyszenia Kupców Polskich. Przy wydawaniu emblematów godła osoby względnie firmy uprawnione składają jednarazową opłatę w wysokości nie przekraczającej zł. 5.— Emblematy godła przeznaczone do noszenia w klapie marynarki wydawane są osobom uprawnionym (§ 9) po uiszczeniu jednorazowej opłaty, nie przekraczającej 2 zł. 50 gr. Wysokość opłat w ramach powyżej podanych określa Komisja Godłowa.

§ 12.

Emblematy godła przeznaczone do noszenia w klapie marynarki, wydaje Komisja Godłowa na własność po uiszczeniu ustalonych przez siebie opłat.

§ 13.

Emblematy godła, przeznaczone dla umieszczenia w przedsiębiorstwach handlowych są numerowane.

§ 14.

W celu uczczenia zasług dla rozwoju i działalności Stowarzyszenia Kupców Polskich, ustala się odznakę honorową Stowarzyszenia Kupców Polskich. Odznakę tę przyznaje Rada Stowarzyszenia Kupców Polskich osobom fizycznym zarówno będącym członkami Stowarzyszenia jak i nie będącym członkami.

Rada przyznaje odznaki honorowe na wniosek Zarządu Stowarzyszenia Kupców Polskich lub na wniosek Zarządu Oddziału lub samodzielnej terytorjalnej organizacji, złożony za pośrednictwem Stowarzyszenia Kupców Polskich. Koszta odznak honorowych, przyznanych na wniosek Zarządu Oddziału lub Zarządu samodzielnych terytorjalnych organizacyj, ponoszą te organizacje.

20.

PISMO OKÓLNE

z dnia 6 lutego 1936 r.

o niewypełnianiu wyciągów ewid. i niesporządzaniu odpisów list poborowych, poborowych stających w drodze delegacyj (§ 126 rozp. wyk.).

(Nr. Wojsk. A. 8-1-1)

Do

Urzędów Wojewódzkich, Komisarjatu Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Rozkazem z dn. 15.VII.1935 r. Nr. 1006-13/I. Ew. Ministerstwo Spraw Wojskowych poleciło podległym władzom wojskowym w formie poprawki do § 11 instrukcji „Ew. 1/33" zakładanie i wypełnianie kart ewidencyjnych również dla poborowych i ochotników, stających do poboru w drodze delegacji.

Wskutek tego odpada potrzeba wypełniania przez wojskowego członka kom. pob. wyciągów ewidencyjnych oraz sporządzania i przesyłania przez powiatowe władze administracji ogólnej, delegujące do P. K. U. odpisów list poborowych, co przewidziane jest w § 126 rozp. wyk. do ustawy o powsz. obow. wojsk.

Odpowiednia zmiana § 126 będzie przeprowadzona przy najbliższem uzupełnieniu rozporządzenia wykonawczego do ustawy o powsz. obow. wojsk.

(—) Wyszyński mjr.

DYREKTOR BIURA WOJSKOWEGO

B.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 28 stycznia Nr. 22 Rok 1936

Poz. 33. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 18 stycznia 1936 r. L. D. IV. 1000/2/36 w sprawie wyjaśnień do przywozowej taryfy celnej (poz. 280 p. 1 uwaga t. c.).

Poz. 34. Okólnik T. 7 Ministerstwa Skarbu z dnia 18 stycznia 1936 r. L. D. IV. 971/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy clenia opakowania do poz. 1168 p. 1 t. c.).

z 29 stycznia Nr. 23 Rok 1936

Poz. 35. Okólnik T. 6 Ministerstwa Skarbu z dnia 18 stycznia 1936 r. L. D. IV. 944/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy taryfikacji lodowni pokojowych z urządzeniem chłodniczem).

Poz. 36. Obwieszczenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20 stycznia 1936 r. w sprawie ustalenia przeciętnej zawartości skrobi w ziemniakach na kampanję 1935/36.

Poz. 37. Okólnik T. 4 Ministerstwa Skarbu z dnia 15 stycznia 1936 r. L. D. IV. 229/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1169 p. 5).

z 30 stycznia Nr. 24 Rok 1936

Poz. 38. Okólnik T. 8 Ministerstwa Skarbu z dnia 21 stycznia 1936 r. L. D. IV. 449/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 97, 431, 598, 599, 603, 699 i 715).

Poz. 39. Okólnik T. 10 Ministerstwa Skarbu z dnia 21 stycznia 1936 r. L. D. IV. 996/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 561).

z 31 stycznia Nr. 25 Rok 1936

Poz. 40. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 28 stycznia 1936 r. o wartości jednego grama czystego złota.

Poz. 41. Okólnik T. 9 Ministerstwa Skarbu z dnia 21 stycznia 1936 r. L. D. IV. 450/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 594 p. 9).

z 1 lutego Nr. 26 Rok 1936

Poz. 42. Zarządzenie Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1936 r. o nadaniu statutu stowarzyszeniu „Polski Biały Krzyż“.

z 3 lutego Nr. 27 Rok 1936

Poz. 43. Ogłoszenie Generalnego Komisarza Wyborczego z dnia 29 stycznia 1936 r. o przyznaniu wakującego mandatu w Senacie.

Poz. 44. Okólnik T. 11 Ministerstwa Skarbu z dnia 22 stycznia 1936 r. L. D. IV. 625/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1032 taryfy celnej).

Poz. 45. Okólnik T. 12 Ministerstwa Skarbu z dnia 22 stycznia 1936 r. L. D. IV. 997/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 488 i 1226).

Poz. 46. Zarządzenie Wojewody Śląskiego z dnia 21 stycznia 1936 r. w sprawie ograniczenia wykonywania przemysłu okrężnego w Michałkowicach.

Poz. 47. Zarządzenie Wojewody Śląskiego z dnia 21 stycznia 1936 r. w sprawie ograniczenia wykonywania przemysłu okrężnego w Szopienicach.

z 4 lutego Nr. 28 Rok 1936

Poz. 48. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Komandorskiego Orderu Odrodzenia Polski.

Poz. 49. Okólnik T. 5 Ministerstwa Skarbu z dnia 18 stycznia 1936 r. L. D. IV. 806/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1111 t. c.).

Poz. 50. Zarządzenie Wojewody Śląskiego z dnia 21 stycznia 1936 r. w sprawie ograniczenia wykonywania przemysłu okrężnego w Nowej Wsi.

Poz. 51. Zarządzenie Wojewody Śląskiego z dnia 21 stycznia 1936 r. w sprawie ograniczenia wykonywania przemysłu okrężnego w Wielkiej Dąbrówce.

z 5 lutego Nr. 29 Rok 1936

Poz. 52. Okólnik T. 13 Ministerstwa Skarbu z dnia 22 stycznia 1936 r. L. D. IV. 1184/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 964).

Poz. 53. Zarządzenie Wojewody Śląskiego z dnia 21 stycznia 1936 r. w sprawie ograniczenia wykonywania przemysłu okrężnego w Wełnowcu.

Poz. 54. Zarządzenie Wojewody Śląskiego z dnia 21 stycznia 1936 r. w sprawie ograniczenia wykonywania przemysłu okrężnego w Skoczowie.

z 6 lutego Nr. 30 Rok 1936

Poz. 55. Okólnik T. 14 Ministerstwa Skarbu z dnia 22 stycznia 1936 r. L. D. IV. 1223/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 677 i 704).

Poz. 56. Zarządzenie Wojewody Śląskiego z dnia 21 stycznia 1936 r. w sprawie ograniczenia wykonywania przemysłu okrężnego w Mikołowie.

Poz. 57. Zarządzenie Wojewody Śląskiego z dnia 21 stycznia 1936 r. w sprawie ograniczenia wykonywania przemysłu okrężnego w Siemianowicach.

Poz. 58. Zarządzenie Wojewody Śląskiego z dnia 21 stycznia 1936 r. w sprawie ograniczenia wykonywania przemysłu okrężnego w Katowicach.

z 7 lutego Nr. 31 Rok 1936

Poz. 59. Okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 94/2/36 z dnia 28 stycznia 1936 r. w sprawie rozdrabniania, poza obrębem składów celnych, towarów włókienniczych, sprowadzanych do przerobu na surowiec włókienniczy.

IV. Orzecznictwo.

Nr. 783A.

1) Podtrzymanie z art. 115 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o N. T. A. z 27 października 1932 poz. 806 Dz. Ust. skargi, wniesionej przez małoletniego, dokonane już po osięgnięciu przez niego pełnoletności, usuwa ewentualny brak zdolności procesowej, wynikającej z małoletności skarżącego.

2) Art. 14 ustawy o opiece społecznej z 16 sierpnia 1923 poz. 726 Dz. Ust., wykluczający odmowę świadczeń z tytułu opieki społecznej ze względu na istnienie osób, obowiązanych do utrzymywania potrzebującego opieki, dotyczy tych wypadków, gdy osoby te ciążącego na nich obowiązku nie spełniają. (Tezy).

(Wyrok z 3 września 1934 l. rej. 10214/31).

Nr. 784A.

Wypowiedzenie przez N. T. A. zapatrywania prawnego w pewnej sprawie nie skutkuje samo przez się nieważności sprzecznych z tem zapatrywaniem prawomocnych orzeczeń w podobnych sprawach. (Teza).

(Wyrok z 7 września 1934 l. rej. 8689-32).

Nr. 787A.

Wdowie po t. zw. inwalidzie cywilnym b. zaboru austrjackiego, która wyszła powtórnie zamąż, nie przysługuje w razie ponownego owdowienia prawo do poboru zaopatrzenia według ustawy z 31 grudnia 1917 Nr. 525 Dz. P. P. po pierwszym mężu. (Teza).

(Wyrok z 18 września 1934 l. rej. 6444/32).

Nr. 788A.

Decyzja władzy, odmawiająca stronie na zasadzie art 14 ust. 2 rozporządzenia o postępowaniu administracyjnem poz. 341/1928 Dz. Ust. przeglądania akt sprawy z powodu, że nie zawierają one danych, niezbędnych dla strony celem uzasadnienia jej praw i interesów, powinna zawierać w myśl art .75 ust. 2 tegoż rozporządzenia prawne i faktyczne uzasadnienie odmowy. (Teza).

(Wyrok z 18 września 1934 l. rej. 9437/32).

Nr. 792A.

Osoby trzecie nie mogą wobec przepisu art. 97 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 22 marca 1928 poz. 384 Dz. Ust. domagać się unieważnienia rejestracji wzoru użytkowego z powodu uchybień formalnych, które zaszły przy jej dokonaniu. (Teza).

(Wyrok z 25 września 1934 l. rej. 8189/30).

Nr. 799A.

Sporadyczne wykonywanie poszczególnych prac mierniczych w czasie służby państwowej nie odpowiada pojęciu samodzielnej pracy w miernictwie w rozumieniu art. 6 p. b) ustawy o mierniczych przysięgłych z 15 lipca 1925 poz. 454/1928 Dz. Ust. (Teza).

(Wyrok z 25 października 1934 l. rej. 8682/32).

Nr. 800A.

Z dniem wejścia w życie rozporządzenia Ministra Robót Publicznych o sporządzaniu i zatwierdzaniu projektów robót budowlanych i o trybie postępowania przy wydawaniu pozwoleń na budowę i na użytkowanie budynków z 2 lipca 1929 poz. 456 Dz. Ust. utraciły moc obowiązującą pomiędzy innemi: § 7 ustawy budowniczej dla miasta Lwowa z 21 kwietnia 1885 r. (Dz. Ust. Nr. 31/1885 i Nr. 111/1909), § 7 ustawy budowniczej dla miast z 4 kwietnia 1889 r. (Dz. Ust. Kr. Nr. 31/1889, Nr. 70/1898 i Nr. 56/1907), oraz § 3 ustawy budowniczej dla miasteczek i wsi z 13 października 1899 r. (Dz. Ust. Kr. Nr. 133/1899, Nr. 57/1907 i Nr. 91/1909). (Teza).

(Wyrok z 26 października 1934 l. rej. 2242/32).

Nr. 804A.

Z przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa z 22 marca 1928 poz. 361 Dz. Ust. oraz rozporządzenia wykonawczego Ministra Rolnictwa z 29 stycznia 1929 poz. 305 Dz. Ust. wynika, że sprawa badania zwierząt rzeźnych i mięsa należy do własnego zakresu działania związków komunalnych. (Teza).

(Wyrok z 9 listopada 1934 l. rej. 4069/32).

Nr. 805A.

Z art. 11 p. 11 dekretu o samorządzie miejskim poz. 140 Dz. Pr. nie wynika, ażeby gmina miejska, powziąwszy zamiar prowadzenia zakładu rozrywkowego, była zwolniona od zachowania przepisów, obowiązujących dla osób, ubiegających się o otwarcie takiego zakładu, i ażeby władza była pozbawiona w stosunku do gminy tych uprawnień, które jej służą przy udzielaniu zezwoleń na otwarcie zakładu rozrywkowego w stosunku do osób i spółek prywatnych. (Teza).

(Wyrok z 9 listopada 1934 l. rej. 4884/32).

Nr. 809A.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o opiece nad zabytkami z 6 marca 1928 poz. 265 Dz. Ust. ma zastosowanie także do przedmiotów, będących własnością Kościoła Katolickiego. (Teza).

(Wyrok z 22 listopada 1934 l. rej. 7557/31)

Nr. 810A.

Zatwierdzenie przez władze ziemskie kandydata na nabywcę gruntu z parcelacji jest z istoty swej równoznaczne ze stwierdzeniem, że dany kandydat posiada przepisane prawem publicznem kwalifikacje, i nie stoi na przeszkodzie zatwierdzeniu również innej osoby na nabywcę tejże parceli.

(Wyrok z 22 listopada 1934 l. rej. 11467/32).

Nr. 811A.

Mierniczowie przysięgli w województwie lwowskiem nie mają prawa używania języka ruskiego ani przy napisach na operatach urzędowych, ani na pieczęciach urzędowych. (Teza).

(Wyrok z 26 listopada 1934 l. rej. 7134/31).

Druk. Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.